

„KAS PRANYKO ŽMONIŲ BUVO, KAS DIEVO – NENYKSTA“ (A.Baranauskas)

Albertas Talačka, Benas Urbonas, Bronius Strazdas – gyvenime sutikti Kunigai, gyvenę Evangelijos šviesa, ją nešę žmonėms, lydėję dvasinėje kelionėje, buvę atrama.

Taip pat visi – visuomeniškai aktyvūs, kultūros žmonės.

Imponavo Monsinjoro A.Talačkos meninis skonis. Senojoje Anykščių klebonijoje viskas buvo meniška, „su atmintimi“, paslaptinga. Viskas taupu, paprasta ir savaip turtinga. Taip pat ir bažnyčioje. Ir šventoriuje. Vyravo kūrybinė sutelktis. Jis rinkosi, kas gražiausia, meniškiausia, negadino savo ir kitų skonio kiču, blizgučiais, pigumu. Jis su meniniu polėkiu kūrė ir puoselėjo Anykščių bažnyčią, jos aplinką, savo namus.

Visą atgimusios Lietuvos ir Anykščių kelionę į Laisvę lydėjo Monsinjoro laiminimas ir šventinimas – visų didžiųjų Atgimimo Anykščių įvykių. Viskas iš įsitikinimo, iš širdies, su malda, viskas tikra.

Ir juokdamasis prisiminė, kaip užsienio pasieniečių nosis riedavo rūkytų skilandžių kvapas Italijos saulės įkaitintame laisvų lietuvių kunigų autobuse, kai 1990 m. rudenį lankėsi Romoje ir susižavėjęs pasakojo apie tą šalį ir jos žmones.

Kartą Anykščiuose, Vilniaus gatvėje netoli kapinių sustabdyto klebono „Moskvičiaus“ kapotą trankė jauni įširdę nevietiniai vyrukai – gal kad per lėtai važiavo. Pranešiau mašinos numerį. Tie „berniukai“ vėliau atvažiavę į Anykščius atsiprašė Kunigo. Paskambinęs į muziejų, Monsinjoras padėkojo.

Savo kontempliatyviųjų dienoraščių įrašais Monsinjoras atvėrė kūrybos, bendravimo, savikūros Dievo šviesoje gelmes; paveikslų kolekcija, šventoriaus stacijomis, bažnyčios meno kūriniais sukūrė Anykščių bažnyčios meninę aplinką; iš savo delnų lesusiais paukščiais paliko ryšio su visa Dievo kūrinija pamoką.

Brangiausia paskutinė Monsinjoro pamoka – išpažintis pas jį. Paskutinis kunigo tėviškas, švelnus pamokymas. Keli sutelkti žodžiai apie pastangas išlikti ramiam, kantriam, pavyzdžiu rodant savo seserį. Iki paskutinės dienos, jau ligonis, tos ramybės mokėsi ir jis.